

Vozáry Viktória

Tükörkép

Ne szólíts másnak
Csak mint önmagam!
Ne legyen se cím, se alázat
Egy név elég, ez jó ha van.
Ne legyen osztály, se érdek,
Se tisztelet oly temérdek
Csak a való, pusztá emberi léted!
Ne is cifrázd szavaid
Csak mi kell- az legyen!
Légy teljes Én, magadnak valakid,
Férfi vagy nő, de emberségesen!
S ha szeretni kell: lángolj, égj el
Vagy tagadj józan ésszel,
Csak élj úgy; ahogy önmagadba nézel.

Kitekintés

Hogyan lehet jóvátenni a rosszat,
Ha már egészen magunkat sem látjuk,
S marad csak az irreális-én, az Igaz szavaknak
Kifordított hamisságuk?

Tévelygünk a megjárt utakon,
A csendes Béke is ködbe vész velem,
Jól tudom, egyszer majd mindannyian
Eltűnünk a sűrű semmiben.

Cseh Károly

Keresztesek

Októberi zöld

Zöl-
dül
már
a szónok beszéde, és
fent a dombon az
ősz
ve-
tés.

Magyar tél, 2012.

Buj-
kál
az
ujjongó, ha látod, és reszket.
Hólapátok lettek mind
a
transz-
pa-
rensek.

Békefelirat

*Ablakfülkei
Krisztus-szobor
talapzatára*

Te,
aki
anyaszülte szent vagy –
nem
csinálsz
fülkeforradalmat.

Téli vasárnap

Apám emlékére

Temetőköz hófehérlík	s fellegaljba dombokba kap
szánkó zokog patakszélig	heged az ég varratokat
ahogy gerincen a gyönyör	szed és hullajt a vasárnap
s nász helyett kripta tündököl	dércsillámú csipkeágak
visszfénylik december napja	cérnálnak a levegőben
sugara balra meg jobbra	lebegősen lemenoőben
nyílik mintha olló volna	

Szentesti hó

Az első hótól gyapjasul a föld,
akár növé áldozati bárány,
s december irgalmas délutánján
időt, teret fehérre eltörölt.

Szenti Ernő

A szomszédtól hallott történet

Ne ijedj meg, ha képzeleted
csütörtököt mondott:
segít a szomszédtól hallott valós történet.
Volt már rá példa, amikor a bűn
önmagára ismert a lelkiismeret tükrében?
Nem szólt, de nem is hallgatott.
Most sem az, aki a kimondhatatlan
mozaikkockáiból rakta ki a korszak portréját.
Mit mond? A fűszál és a falevél is
a teljessé válás aktív résztvevője.
Igen, a szög is menjen csak a saját feje után!
Nő, növekszik, már több mint féligazság:
A jó önmagában kevés a rossz likvidálásához.
Mondd, te mikor álltál fel és hagytad ott
a forrófejű és a hidegvérű értelmetlen vitáját?

Amiből a kevés is sok

Most sem az, aki meredt szemekkel
nézte az új életet kezdett éjszakát.
Minek ide csönd, ha neszezést se hallani?
Hanyagolja jelentési kötelezettségét
a rosszra felügyelő jó.
Mire megtelt a hordó, eltelt az idő.
A férget megevő madár is
a halhatatlanság mellett tette le voksát.
Nem vagyok bolond, hogy egyedül
bevállaljam az illúziók gyors felszámolását.
Ha túlteng, amiből a kevés is sok,
kezeld befejezett tényként az álmegoldást!
A komolyan vett semmi is lehet kapaszkodó,
ha nem áll rendelkezésedre a tisztesség támasztéka.

András Zoltán

Nyolc haiku

Vég

Eltört az Idő.
Lüktetne még a világ...
És nincsen tovább

Kötéltáncos

Fennem bokázik.
Balvége véle táncol:
örvénylik a mély.

Bálint úr!

Sztambult sínylette.
Eltéphetetlen lánc
Héttornyú magány.

Vadvirág

Sárga bibéin
holnapot gyűjtve donog
a sárga darázs.

Infarktus

Szoruló szívéen
elrögösödő vére
megalvadt halál.

Hajnal

Borzong a hűvös.
Felpirosló sugáron
elég a sötét.

A szűz

Gallia éjén
friss tüzet csiholt. Bérül
máglyatüze gyúlt.

Ady

Bénuló szájban.
még suttogó rémület:
Erdélyt... elveszik?

Csatáné Bartha Irénke

Hiszem

Föllobognak egyszer még
hamvába halt őrüzek,
az elfelejtett varázsszavak
eszünkbe jutnak,
derékba tört kopjafákon
nyílnak még tulipánok,
a meddő tulipánfák
kirügyeznek,
s rózsák nyakán a sebek
behegednek –

Hiszem:
barátom nekem
minden megnyugtató szó,
mely ha büszke is,
nem hivalkodó,
múltba, jövőbe belelát,
s óvja lelkünkben
a tisztaszobát –
Hiszem:
rám hullhat
még annyi dér...
becsaphat sok vers, barát,
„az élet fájhat még nagyon,”
de a Tavaszt – az újrakezdés jogát –
senkinek oda nem adom!

Suhanó léptű lányok

Érintetlen az otthon, a ház,
pókháló-függöny az ablakon,
hangok pásztázzák az utcát,
mozdulatokban szívverésüket hallom.

Terem még a kert, a bevetetlen?
suhog még a patyolat vasárnap?
örök szépségükbe fogózz erősen,
hogy itt marasztalhasd kapaszkodónak(!)

Suhanó léptű lányok
szembekötősdís arca halványul,
mint szélben lengő jegenyék nevetése,
ha kihül karjukon a madárdal...

A küszöb sara s a kert agyaga
egyre súlyosabban marasztal,
lelkemben léptük sebe mélyül,
a boldog percek az idő rostáján hullnak...

A bodza áttetsző jóságos tenyér,
már messziről integet felém,
talpam alatt lüktet füvek szívverése,
ha bekanyarodok az ismerős rétre.

Emlékezet – rostálta filmkockákból
a fénynek, – mely világra hívott –
most a csend vízlenyomatából
szeretném fölmutatni épen arcukat(!)

Gyökerek éneke

Gyöngykavicson
fut a patak

mezítláb megy
kísérik halak

medre nem lehet
soha holtág

gyökeres tölgyek
mesével biztatják

és szalad a patak
locsol földeket

szárba szökkenő
hites reményeket

szálló időt
zsoltáros éneket

hátát hólyagos
eső veri

szalad a patak
vágya kergeti

és száll az idő
elfut ezer év

de marad a meder
várja gyermekét

Legenda – bölcső
titkok rejteke

ölelő kar
megtartó ereje

magyar sorsunkat
tánccá lükteti

gyökerek énekét
citerán pengeti

Őszi húrokon

Időjáték

Az ifjúság elment
az öregség
helyére költözött
Az időt
arannyá érlelő
játék
hóvirágok és
krizantémok között –

Ringass fehér akác

Ringass fehér akác,
nyirkos éjszakákon
te légy a dajkám.
Ha dalod dúdolod,
csillag hajlik fölém,
s örömmé moshatom
egy rétnyi harmaton
minden bús bánatom –

Dől a szépség

Most dől a szépség gúlája
az őszi hervadásba,
s míg halomra hull a levél,
bogárlábak hurcolják szanaszét
a nyár fényes ígéretét.

A nyerges dombok fölött
a madárdal barnába öltözött,
árválkodik a szerelem,
méláz múltékony emlékeken...

S a didergő fák, míg lábukat
hűvös esőben mossák,
én a nyarat kérlelem :
fényes varázsát őrizze nekem(!)